

hadden opgegeten. Ik gluurde, of ik ook ieuwers Rodenburgh zag, maar dat stukke drochs hield zich wat uit de paardevoeten. Het volk op den Dam is kwalijk gezind . . . . de Academie is in perikel, zoo wij den Prins niet festeeren!"

Bredero's oog blonk van belangstelling en opgewondenheid.

— „Suf niet, Coster!" — viel hij terstond in — „Al breken de Eglantierkes wat wind, Prins Mouringh is morgen de gast van den Drost tot Muiden. Daar zullen de maats uwe en zijne *Isabella* spelen, en duidelijk vertoonen, wat uw werk is, vergeleken bij de schielijk gegroeide paddestoelen van Rodenburgh! Wat roert u het gesnater van eene hope klootjesvolk? De Academie zal den Prins festeeren, al moest het ook honderd ponden Vlaamsch kosten!"

— „En de Drost zal den Prins overmorgen op de Academie brengen, waar zijn treurspel van *Geeraerd van Velsen* zal worden gespeeld! Maar, o duizend stuivers, wat zullen wij aanrichten? Ik gaf zeven vaan in 't gelag, als ik 't wist!"

Bredero zat enkele minuten met het hoofd in de hand te peinen. Toen sprong hij op.

— „O suiker elekaarten! Dat moet het wezen! Huur schielijk, als de wind, een dozijn steigerschuiten! Breng ze in de Keizersgracht vóór de Academie. Laat de broeders door den bode roepen! Ik ga zelf. Kostumen en tabbaarden zijn er ter Academie. Wij gaan den Prins uitbeelden als den triomfeerenden Mars en de zeven Vereenigde Nederlanden met de wapens der provinciën in zeven schuiten, altezaam verbonden door een sterk oranjesnoer."

— „Maar Gerbrand! Gerbrand! Dat is te dubbel ondieft! De droes zou niet verziëren, wat jij verziëren kunt! Ik had het hoofd al kwijt, maar jij laat je niet verguizen noch verbluffen! Nou alle hens aan dek!"

Bredero lachte zeer tevreden.

— „Bloemerherten! wat zal de ridder van den huize van Bourgondië bril toezien, als de Academie komt te brommen met watervertooningen, die door de beweeglijkheid en 't verplaatsen eene ongemeene aangenaamheid krijgen! Wij zullen dien scherluin van een Rodenburgh een vijg kookken, daar hij af stikken mag!"

Coster bleef evenwel een oogenblik zwijgen, vóór hij antwoordde.

— „Laat ons gaan tijen opter loop!" — ging Bredero voort. — „Geen uitstel dient ons!"

— „Gerbrand! laat mij er alleen meê betien! Je bent zwaar krank geweest . . . .

— „Ik heb de vaniteit niet te gelooven, dat je het zonder mij niet zoudt kunnen doen, Coster! Maar wat zou ik aanrichten, als ik hier werkeloos achterbleef? Het is beter met de maats ter Academie te zijn. Het lijf staat mij zoo frisch als ooit te voren!"

Er sprak geestdrift uit den klank zijner stem. Zijn oog fonkelde. Coster vond het even bezwaarlijk hem te verbieden zijn gelukkig denkbeeld te helpen